

Mesells, imbècils, insolidaris

El director de *Quadern* explica la seva experiència al referèndum per la independència d'Arenys de Munt, convertit en circ polític i mediàtic

DAVID SERRANO / Text i imatges / dserrano@periodistes.org

Ho confesso, vaig anar a Arenys de Munt en un moment de debilitat personal i emocional. Com si desitgés trobar-me enmig d'un gran sarau. M'hi va acompanyar un amic savi, que em mirava entre expectant i espantat cada vegada que, carnet de periodista en mà, creuàvem els cordons de mossos, ja fos per ser entre els independentistes d'acció directa ("Pim, pam, pum! Que no en quedi ni un!") i els feixistes més rancis i insípids que m'he trobat mai ("Mira tu DNI, a ver qué pone que eres!"). Xocant!

Hi vam anar per curiositat absoluta. Polítics i jutges feixistes ho havien convertit en un circ mediàtic. Circ era el grup de feixistes que s'hi van concentrar (uns seixanta tirant llarg, escortats per una dotzena de vehicles dels mossos i un nombre incompatible de secreta). Quants diners públics, de tots, per protegir una gent que no s'està de cantar "Cara al sol!" i transmetre consignes antidemocràtiques. Malgrat això es poden concentrar amb total confort i seguretat, els demòcrates els protegim dels demòcrates. Xocant!

A l'altre costat, els veïns d'Arenys esdevenen espectadors privilegiats d'un desplegament festiu de gent que necessita mostrar-se desacomplexadament independentista, festivament, reivindicativament, lliurement. Enmig, una corrua de polítics busca les càmeres, les carxofes i els objectius per fer veure que lideren. No se'ls fa massa cas i es desesperen movent-se compulsivament.

La festa és de colors, de sons, d'olors i la veritat és que sembla més autèntica que aquesta mena de festes de revival medieval que s'han posat de moda, tot i que els ingredients són els mateixos... Xocant...

La meua perplexitat s'ha mantingut des d'aquest moment: perquè primer m'he passejat enmig d'un grup de falangistes que, com peluixos, es posen bé davant la càmera per ser fotografiats o gravats, i aquests són els mateixos que el 2003 m'amenaçaven per telèfon i personalment per haver publicat un llibre sobre dones als camps nazis. Sabien on treballava, on vivia, com es deia el meu fill... Xocant!

El grupúscul falangista, al qual se li permet cantar himnes feixistes

Des de la perplexitat intento entendre la caverna i els pseudo-progres nacionalistes (constitucionalistes? Espanyolistes? Nacionalistes espanyols?). Estableixen una relació sado-masoquista, contigo pero sin ti. Solidaritat: pagar impostos, sí i repartir; però reclamar drets i justícia... Perquè... i els bascos, com s'ho fan per no fer soroll? Xocant!

També confesso, en el meu estat d'emboirament emocional, que no entenc els que diuen que és un acte anecdòtic i inútil. Primer perquè se sol associar al discurs demagògic que el que cal és afrontar els problemes reals: la crisi. Una crisi que paguem els que tenim nòmina per culpa dels especuladors que ens foten els calers als bancs quan hi havia beneficis... Solidaritat altra vegada... Xocant, no? Com és que en comptes de dimitir o fer un favor més gran a la societat se'ls jubila a preu de Cristiano Ronaldo amb els diners de l'estat?

Desmuntat l'argument demagògic es parla d'anècdota. Segurament, però pot ser igualment significatiu. Mireu com corren els encarcarats aparells dels partits a posar-se a fer fila per veure si surten en les properes fotos; mentre, al Parlament no fan el que han de fer i prefereixen que sigui la societat civil la que els obligui a moure's. Decalatge entre un sector de població que prefereix liderar les seves neures, farta de ser menystinguda pels seus, espoliada una mica per tots, criticada, anul·lada fins i tot quan es vota a uns perquè facin coses. Xocant!

Però el que més en descentra és que el qualifiqui d'inútil... Però, no havíem quedat que les utopies valien la pena? Que falta un discurs de fons per afrontar un món tan complex com que el que tenim al nostre país, sí, és clar. Que potser no és la manera, potser. Però que no pot ser compatible la pressió social amb la negociació política? Aquesta negociació que diuen que ens afavoreix però que es fa secretament i que no se'ns vol explicar als que els hem votat? Ens tracten de menors d'edat els mateixos als quals hem donat confiança, sou i cotxe oficial amb reposapeus. On és allò de "llibertat, igualtat i fraternitat"? O era "mesells, imbècils i insolidaris"? Xocant!

EDICIONS DE GRÀFIC SET

FINA MIRALLES

TESTAMENT VITAL

EDICIONS DE GRÀFIC SET

JOSEPA BLANCH

PASSEJANT PEL MÓN

EDICIONS DE GRÀFIC SET

El put petit

De venda en llibreries